



Η ΚΛΑΣΣΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ

# Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΥΠΟ ΤΗ. ΒΙΡΤ

(Συνέχεια και Τέλος)

Πλήν ή μάσιγιξ του ποιητου δέν σταματά. 'Η σάτυρά του είναι άνεξάντλητος. 'Η περι του Κλέωνος κωμωδία του είναι βαρεία, κατά βάθος όμως μονότονος και πληκτική.

'Ασυγκρίτως διασεδαστικωτέρα είναι ή υπό τον τίτλον «οί Σφήκες» άν και αυτή μάς αποκαλύπτει τά πλέον σάπια μέρη του Κράτους. Νά μπορούσε μόνον νά τά θεραπεύση ή σάτυρα!

Και σήμερα ή κωμωδία μάς προσφέρει τά άστεία της, μά αυτά δέν κατορθώνουν νά βελτιώσουν την κατάστασιν των πραγμάτων του αατυρίζουν.

Καρκίνωμα των 'Αθηνών ήσαν ή δικανική ζωή, αί αιώνιοι δικαι,αί καταχρήσεις των όρκωτων δικαστηρίων. Προς τούτοις δέ και οι συκοφάνται που καθίζουν πάντοτε εις τό έδωλιον του κατηγορουμένου τους πλουσίους και τους κατέχοντας ολανθήποτε ύπεύθυνον θέσιν.

'Ακόμη και όταν κανεις αγοράζει εις την αγοράν ψάρια άκριβά φωνάζει ό συκοφάντης: —'Ο άνθρωποςτείνει προς τά άνωτερα Ποιός ξέρει; Θά θέλει νά γίνη Τύρανός! 'Ολόκληρος ή ζωή της πόλεως έφαινετο νά συνίσταται εις τά τοιαύτα,

'Η μισθοδοσία των 6000 ενόρκων μόνον έστοίχιζε εις τό κράτος 15 τάλαντα.

Αυτούς τους εκ συνηθείας δικαστάς μάς εμφανίζει ό 'Αριστοφάνης επί της σκηνης ως χορών σφηκών.

Τόν κύριον ρόλον παίζει ένας άρχετα πρόχωρημένος εις την ήλικίαν, ένφ ό υίός του προσπαθει νά τον σώσει, νά τον θεραπεύση

από την τρελλήν δικαστικήν μαγίαν.

'Ο Γέρων είναι θαυμαστής του Κλέωνος και ονομάζεται ό Προκλέων, ό νέος αντίπαλος του Κλέωνος και καλείται 'Ανικλέων.

'Ο Γέρων πλειοδοτεί πάντοτε εις την έπιβολήν των ποινών και θέλει πάντοτε νά καταδικάζη, διότι και' αυτόν τον τρόπον δεικνύει την δύναμίν του:

«Είμαι σάν μονάρχης, λέγει υπερηφάνως, όταν έρχομαι εις τό δικαστήριον κάποιος εύγενής θά περιμένει εκεί που θά έχει αποκρύψει τίποτε φορολογησίμους προσόδους, και που μόλις με βλέπει ύποκλίνεται βαθέως και με παρακαλεί με λυγμούς νά τον σώσω. 'Αφού δέ άναγνωσθή τό κατηγορητήριον στρέφεται πάλιν προς ήμάς τους δικαστάς και μάς λέγει, ότι είναι άσθενής, ή πτωχός ή μάς χαρίζει κανένα άστείο για νά μάς διαθέση εύνοϊκώς, φέρνει τέλος και τά παιδιά του εμπρός μας και τά οδηγεί πώς νά μάς παρακαλέσουν και αυτά για τον πατέρα τους.

'Επειτα ακολουθει ή συνεδρίασις των ενόρκων κατά την όποιαν ήμεις οι δικασται διαπληκτιζόμεθα μεταξύ μας κατα τρόπον τοιούτον, ώστε έξω νά πιστεύουν, ότι κατέβη ό Ζεύς και έπροκάλεσε θύελλαν.

Και έπειτα ή εύχαρίστησις της καταδίκης! "Αν άθωώσωμεν όμως κανένα μουσικόν τότε αυτός όφειλει έν μουσική νά μάς συνοδεύση εις τάς οικίας μας.»

Εις τό έπακρον κωμικόν είναι που ό υίός επειδή δέν θέλει ό πατέρας του νά πηγαίνη εις τό δικαστήριον τον έγκλείει εις τό σπήτι. "Ολας τάς μεθόδους χρησιμοποιεί ό γέρων διά

νά ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὴν μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν καινοδόχον, ἔπειτα δενόμενος κάτω ἀπὸ τὴν κοιλίαν ἐνόησεν Ὁνοῦ κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ὀδυσσεύς.

Πλὴν ὅλα εἰς μάτην. Ὁ κέρβερος υἱὸς τοῦ γαλνᾶ ὅλα τὰ σχέδια.

Τότε ἔρχονται οἱ σφῆκες (εἶναι οἱ ἔνορχοι) διὰ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἀρχίζει μία δύσκολος πάλη. Γιατὶ εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος φέρουν τὸ κεντρὶ τῶν ποῦ κεντᾶ θανάσιμα. Μ' ἓνα μεγάλο ὅμως λόγον τοῦ ἀκούει καὶ ὁ πατέρας του ἐπιτυγχάνει ὁ Ἀντικλέων Ἀμέσως οἱ σφῆκες καταβιβάζουν τὸ κεντρὶ τῶν.

Γιὰ νὰ μετατρέψῃ ὅμως τελείως τὸν γέροντα πατέρα πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ ἄλλο ἓνα μέσον. Ὁ υἱὸς διοργανώνει μίαν διαδικασίαν καὶ ὁ γέρονς ἐνθουσιάζεται ὑπερβολικὰ. Πρόκειται ὅμως περὶ Δίκης σκύλων.

Τάδικαστηριακὰ πράγματα ἐπομένως ὄριπτον τα εἰς τοὺς κύνας.

Ἀντὶ τῆς κλεψύδρας μετὸν ὁποῖον μετροῦσαν τοὺς δικανικοὺς λόγους τοποθετεῖ (ἅς μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀναγνώσται μας τὴν λέξιν) ἓνα δοχεῖον νυκτός.

Ἐμφανίζονται οἱ δύο ἀντίδικοι. Ὁ ἓνας ἔκλεψε ἀπὸ τὴν κουζίνα τὸ τυρὶ. Ὁ ἄλλος τὸν ἐνάγει:

«Ἦμουν σύντροφός σου, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔδωκε τίποτε.» Ζητεῖ τὴν καταδίκην εἰς τὴν ποιήν τοῦ ῥαβδισμοῦ. Ἐπακολουθοῦν οἱ λόγοι τῆς ὑπερασπίσεως.

Τὶ συμβαίνει; Κατὰ λάθος ὁ δικαστὴς ὄριπτει τὸν ψῆφον εἰς τὸ δοχεῖον ποῦ προορίζεται διὰ τὴν ἀθώωσιν. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του δὲν κατεδίκασε. Τότε μεταβάλλεται.

Δὲν θέλει πλέον νὰ εἶναι δικαστὴς. Καὶ φυσικὰ δὲν ἐξελίσσεται σὲ κανένα Ἀριστείδην. Αὐτὸ φυσικὰ δὲν ταιριάζει εἰς τὴν κωμωδίαν. Πολλῶ μᾶλλον ὁ υἱὸς τὸν σύρει εἰς τὴν Ταβέρναν.

Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ εἶναι νὰ μεθύσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν νὰ προκαλέσῃ διαφύρους ζημίας.

Ὅταν τοῦ λέγουν, ὅτι θὰ τὸν ἐναγάγουν δὲν ἔχει ἠχλευασμοὺς διὰ τὰδικαστήρια. Τὸ πλεον συγκεχυμένον τέλος. Ὁ ποιητὴς παίζει χορὸν μετὰ τὰς φροντίδας του καὶ τὰς λύπας του. Ἡμεῖς ὅμως θὰ ἐξάγομεν πρᾶγμα καὶ ποῦ ἐξ

ἄλλων πηγῶν γνωρίζομεν: Πόσον χαώδης θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν δημοκρατίαν αὐτὴν.

Τὸ βασικὸν κακὸν ὅμως ἔκειτο βαθύτερον. Ἐν τέλει δὲν ἐπρόκειτο ἢ περὶ πίστεως καὶ ἠθικῆς. Αὐτὴ ἡ ἔννοια τοῦ δικαίου εἶχε κλονισθεῖ, διότι εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία τῆς σοφιστικῆς καὶ ἀπειλοῦσε νὰ διαλύσῃ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

Ὁ Εὐπολις ἐξεμεταλλεύθη ὅλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν διὰ τὴν σύνθεσιν μιᾶς κωμωδίας, ἣτις ἦτο τόσον ἀστεία ὥστε νὰ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ θέσῃ κατὰ μέρος τὴν σύγχρονόν του «Εἰρήνην» τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μικροτέραν ἐπιτυχίαν ἀπὸ αὐτὸν εἶχεν ὁ Ἀριστοφάνης καὶ μετὰ τὰς «Νεφέλας» του, αἰτινες ἔχουν τὴν αὐτὴν τάσιν. Ἀπὸ τὴν κωμωδίαν λείπει τελείως ἡ γνησία, ἡ ἀφροντις ἀδικότης.

Ἡμεῖς ὅμως μετὰ αὐτὴν πλησιάζομεν πρὸς τὸν Σωκράτην, μετὰ αὐτὴν δὲ ἀρχίζου καὶ τὰ προβληματικὰ.

Κύριον πρόσωπον εἶναι καὶ ἐδῶ ἓνας ἠλιθιος γέρονς, ποῦ καλεῖται Στρεψιάδης. Ἐχει κάμει τεράστια χρέη, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν θέλει νὰ πληρώσῃ δι' αὐτὸ δὲ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκμάθῃ τὴν τέχνην τῆς στροφοδικίας ὥστε νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ ζημιώσῃ τὸν δανειστήν του.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν πηγαίνει νὰ λάβῃ μαθήματα ἀπὸ ἓνα σοφιστὴν. Ὁ σοφιστὴς ὅμως αὐτὸς εἶναι ταυτοχρόνως καὶ φιλόσοφος καὶ κρέμαται ὡς μεγάλο πνεῦμα ὑψηλὰ εἰς τὴν αἰώραν διὰ νὰ εἶναι πλησίον πρὸς τὸν οὐρανόν. Διότι ἀνῆκει εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ μὲν τρώγουν ὅτι εἰς τὴν γῆν βλαστάνει, χάνουν τὸ ἔδαφος κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ὄταν σκέπτονται.

Ἡ διδασκαλία προχωρεῖ. Πλὴν ὁ Στρεψιάδης μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ ἔννοεῖ τὸν διδάσκαλόν του, ὅταν τοῦ ὁμιλεῖ περὶ Μετρικῆς καὶ ῥυθμικῆς καὶ γραμματικῆς. Πρέπει νὰ μάθῃ νὰ μετρήσῃ τοὺς τοίχους μετὰ τι; μετὰ τὸν πῆχυν ἡμετέρου μέτρον; Πρὸ παντός ὅμως πρέπει νὰ κατανοήσῃ τὴν τελευταίαν ἐξήγησιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν θεολογίαν: Μετὰ τοὺς Θεοὺς, μετὰ τὴν Δία καὶ τοὺς ἄλλους δὲν μπορεῖ ν' ἀρχίσῃ τίποτε. Εἶναι ἠλιθιότης νὰ πιστεύῃ κανεὶς εἰς αὐτούς. Ἄηρ, ἀήρ! σημεῖωσε: Ὁ ἀρέας μόνον ὁ κύριος τοῦ κόσμου.

Δι' αὐτὸ πρέπει καὶ ὁ φιλόσοφος νὰ αἰωρη-

ται ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερον εἰς τοὺς ἀέρας. Ἀπὸ ἀέρα δὲ σύγγεινται καὶ αἱ νεφέλαι. Νὰ ἔρχονται καὶ αἱ νεφέλαι αἱ ἴδιαι ὡς χορός ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν. Εἶναι θεαί, τόσον θεαὶ ὅσον καὶ ὁ ἀἷρ ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνίστανται.

Ἀπὸ αὐτὰς πηγάζουν καὶ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὅλαι αἱ ἰδέαι. Ἀπὸ αὐτῆς προέρχεται καὶ ὁ κεραινός. Ὁ Ζεὺς ἐπομένως εἶναι περικτός. Διότι δὲν εἶναι αὐτός ποῦ ἀστράφτει. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

«Εἶμαι βλάκας! αὐτὰ δὲν χωροῦν στὸ κραινίον μου» σκέπτεται ὁ γέρον· ἀλλ' ἔχει ἕνα υἱόν, στέλλει αὐτόν, αὐτός θὰ τὰ καταλάβῃ ὅλα.

Καὶ πράγματι· ὁ υἱὸς τὰ περὶ γοήτορα. Τὰ μανθάνει ὅλα εὐκόλα καὶ τὰ σοφιστικὰ κόλπα καὶ τὴν ἠθικὴν τῆς προόδου, ἀποτελεσματὸν δὲ ὅτι τὰ ἐφαρμόζει αὐτὰ ποῦ ἔμαθε καὶ ἐμπράκτως καὶ ξυλοκοπεῖ τὸν πατέρα του. Διότι ἐδιδάχθη ὅτι ὅλα τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα δὲν ἰσχύουν πλέον.

«Ὅτι οἱ ἀνθρώποι δημιουργοῦν αὐτὸ καὶ οἱ ἴδιοι μωροῦν νὰ ἐξαφανήσουν.

«Ὅτε ἤμουν παιδί με ἐκτυπούσες. Τώρα σοῦ ἐπιστρέφω τὰ κτυπήματα. Αὐτὸ εἶναι τὸ νέον δίκαιον. ἡ μοδέρνα λογικὴ. Τὰ παλαιὰ ἦθη ἐξέλιπον. Τὰ ἴδια θὰ κάμω καὶ με τὴν μητέρα μου.»

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δράματος ὑπάρχει μία σκηνὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν Δίκαιον καὶ Ἀδικον ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ὀμιλοῦντα πρόσωπα. Τὸ Δίκαιον ὀμιλεῖ σοβαρὰ καὶ τίμα. Τὸ Ἀδικον ὅμως ἀφαρπάζεται, εἶναι πλέον εὐγλωττον, ἐν τέλει νικᾷ.

«Δὲν βλέπεις; Ὅποιοι ἀπατᾷ γίνεται πλούσιος. Ὁ τίμιος ποτέ. Καὶ ἡ ἠθικότης πόσον ἀνιαρὰ εἶναι! Ἀκολούθει τὰ ὄρμας σου. Μὴ θεωρεῖς τίποτε ὡς ἀμάρτημα. Τότε θὰ ζήσης καλά.»

Ὁ Γέρον Στρεψιάδης ὅμως ποῦ πονεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὸ ξέλο ἀρπάζει με μανίαν τὸν πυρόσόν καὶ παραδίδει εἰς τὰς φλόγας τὴν ἔδραν τῆς σκέψεως τῶν σοφιστῶν.

Τὸ μεγάλο πνεῦμα καὶ αὐτὸ καίεται. Ἔτσι συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς ἀθέους! Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος.

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν διαβλέπει ἐδῶ μίαν στοιχειώδη ὀργὴν αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ; Διότι ποῦ εἶναι οἱ χοροὶ καὶ τὰ τραγούδια ποῦ

εἶναι τὸ σύνθημα τέλος; Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ κομωδία τοῦ Ἀριστοφάνους. δύναιται νὰ εἴπω, ἡ μοναδικὴ κομωδία τῶν Ἀθηναίων ποῦ φθάνει εἰς τὴν βίαν, εἰς τὸν φόνον.

Ἐνα τεράστιον μῖσος ἀποκαλύπτεται. Τὸ ἐκπληκτικὸν ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης τὸν σοφιστὴν ποῦ δημοσίᾳ ψέγει, ὀνομάζει Σωκράτην. Πῶς ἦτο τοῦτο δυνατόν εἶναι ἕνα πρόβλημα. Σαφές εἶναι ὅτι ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα τὸ πλέον διαδεδομένον τύπον τῆς σοφιστικῆς ἀγυρτείας. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς ὀνόματος καὶ ἐξέλεξε αὐτό.

Μία ἀπὸ τὰς ἀπαισιωτέρας παραχαράξεις ποῦ διεπράχθησαν ποτέ. Μόνον τυφλή, ἀπειρος κομωδία τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ δύναται νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Ὁ Ἀριστοφάνης συνέθεσε δις τὰς Νεφέλας του. Τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους οὔτε τὴν δευτέραν φορὰν τὸ ἀνεκατέστησε. Δὲν ἐφαντάζετο τί συνέπειας θὰ εἶχε ἡ πράξις του αὕτη.

Οὕτω διήλθομεν σχεδὸν ὅλα τὰ διασωθέντα ἔργα τοῦ Ἀριστοφάνους. Αὐτὸ πρέπει νὰ μᾶς ἀρκέσῃ. Διὰ πλέον ἐπισταμένην τεχνικὴν ἀνάλυσιν δὲν ὑπάρχει χώρος. Τὸ ὅτι ἡ τέχνη τῆς ἀρχαίας τραγωδίας ἠκολούθει ὀρισμένους νόμους καὶ προσεπάθει νὰ διαφυλλάτῃ ἕνα ὀρισμένον τύπον εἶναι πρόδηλον.

Εὐτυχῶς ὅμως οἱ νόμοι τῆς τέχνης εἶναι ἐλαστικοὶ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα δύναται νὰ κινήται ἐντὸς αὐτῶν ἐλευθέρως. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Ἀθηναίων ἀπέθανεν καὶ ἡ ὑπέροχος αὕτη τέχνη τῆς πολιτικῆς σατυράς. Τὸ ὅτι ὠφέλησε τὸ κράτος ἀμφιβάλλομεν, διότι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου ἐπροπαγάνδιζε τὴν Εἰρήνην, κατέρριπτε τὸ γόητρον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν χωρὶς νὰ προτείνῃ ἀντικαταστάτας των, γενικῶς δὲν προσέφερε τίποτε ἢ τὸν πόθον τῶν ἀντιδραστικῶν διὰ τοὺς παλαιούς καλοὺς καιροὺς, διὰ τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν ὑπῆρχε ἐπιστροφή. Ἦτο μία ἀπλή ἐπιθυμία. Ἐνα ποιτικὸν ὄνειροπόλημα. Ἡ ἠθικὴ βασικὴ τάσις τῶν εἶναι βέβαια ἀξιεπίαιος. Εἰς τὴν ζωὴν τῶν λαῶν ὅμως τὸ κήρυγμα πολὺ ὀλίγον ὠφελεῖ.

Κάπου ἀνέγνωσα: «Ὁ Γερμανὸς ἔχει ἀνάγκην πόνων, ἄλλως δὲν ἀξίζει ὁ Γερμανός». Αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς Ἀθηναίους. Μόνον τὸ μαστίγιωμα τοῦ πεπρωμένου ὠθεῖ τοὺς λαοὺς εἰς ἐσωτερικὴν ἐπιστροφήν καὶ ἀνοικοδό-

μησιν τῶν καταπεπόντων.

Ὁ Σωκράτης ὁμοῦ ἀφίερόσε τὴν ζωὴν του εἰς ἐκεῖνο ποῦ ἤξιωσε ὁ Ἀριστοφάνης με τὰς «Νεφέλας» του. Διότι ἦτο ἄνθρωπος ποῦ θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ παρά νὰ ἀνεχθῆ τὴν νίκην τοῦ ἀδίκου ἐπὶ τοῦ δικαίου.

Φαίνεται παράδοξον: ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἦσαν σύμμαχοι καὶ ὁ Πλάτων οὐχὶ εἰς μάτην ἦγωνε ἀμφοτέρους εἰς τὸ συμπόσιόν του εἰς τὴν αὐτὴν τραπέζαν.

Ἔτσι εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ, πρὸ παντός δὲ

εἰς τὰς ἀνωμάλους ἐποχάς: Βασιλεύει ἡ παρὰ νόμους. Σὰν τυφλοὶ ὑβρίζονται καὶ κτυποῦνται ἐξεῖνοι ποῦ κατὰ βάθος ἀγωνίζονται διὰ τὸ αὐτὸ πρῶγμα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει τὸν συνάνθρωπόν του καὶ ἡγάγια χαρὰ τῆς ἀντιλογίας διαχωρίζει ἀνόητα ἐκείνους ποῦ ἔπρεπε χεῖρι με χεῖρι νὰ βαδίζουσι γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν τῶν.

ΤΗ ΒΙΤΤ

## ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

# ΣΙΣΥΦΟΣ ΚΑΙ ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ

ΤΟΥ G. SCHAWB

Ὁ Σίσυφος, ὁ υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ πλεόν ὄπουλος ἀπὸ ὅλους τοὺς θνητοὺς ἔκτισε καὶ ἐκυβέρνησε τὴν ὠραίαν πόλιν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τῆς στενῆς λωρίδος γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν καὶ δύο χωρῶν. Διὰ ποικίλας ἀπάτας τὰς ὁποίας ἐπὶ τῆς γῆς εἶχε διαπραΰξει τοῦ ἐπιβλήθη εἰς τὸν κάτω κόσμον ἢ ποιινὴ νὰ μεταφέρῃ ἓνα παμεγέθη βράχον μετὰ χεῖρια του εἰς ἓνα ὑψηλὸν ὄρος. Μόλις ὁμοῦς ἔφθανε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ὁ βράχος τοῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ ἐκυλίετο πάλιν κάτω. Ἔτσι ὁ τιμωρούμενος ἐγκληματίας ὤφειλε πάντοτε ἐξ ἀρχῆς νὰ προσπαθῆ νὰ ἀναβιβάσῃ τὸν βράχον ἐνῶ ἰδρῶς ἀγωνίας ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μέλη του.

Ἐγγονὸς του ἦτο ὁ Βελλεροφόντης, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Κορίνθου, Γλαύκου. Διὰ τινὰ φόνον, τὸν ὁποῖον ὁμοῦς δὲν ἠθέλησεν, ὁ νεανίας κατέφυγε εἰς τὴν Τίρυνθα ἐνθα ὁ Βασιλεὺς Προῖτος ἐκυβέρνηα.

Ὁυτος τὸν ἐδέχθη εὐμενῶς. Πλὴν ὁ Βελλεροφόντης εἶχεν εὐνοηθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀθανάτους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μορφήν καὶ τὰς ἀρετάς του, πρῶγμα ὅπερ ἔκαμε τὴν σύζυγον τοῦ Βασιλέως Προῖτου νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ

νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν σύρῃ πρὸς τὸ κακόν. Πλὴν ὁ εὐγενὴς Βελλεροφόντης δὲν ὑπέκρινε εἰς τὰς προτροπὰς τῆς. Τότε δλόκληρος ὁ ἔρωσ τῆς μετεβλήθη εἰς μῖσος, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε ὅπως διὰ παντός ἀθεμίτου μέσου ἐπιτύχῃ τὴν καταστροφὴν του.

Ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ συζύγου τῆς καὶ εἶπε:

«Νὰ σκοτώσῃς τὸν Βελλεροφόντην, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σὲ εὕρῃ σὲ ὁ θάνατος, διότι ὁ ἄπιστος μοῦ ἔκαμε γνωστὰ τὰ πρὸς ἐμὲ ἄνομα αἰσθηματά του καὶ ἐπεχείρησε νὰ παυσύρῃ καὶ ἐμὲ εἰς τὸ ἐγκλημα.»

Μόλις ὁ Βασιλεὺς ἤκουσεν αὐτὰ ἐθύμωσε, πλὴν ἐπειδὴ ἠγάπα πολὺ τὸν νεανίαν ἀπέφυγε τὴν ἰδέαν τοῦ ἀμέσου θανάτου του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁμοῦς ἀπεφάσισε τὴν καταστροφὴν του. Ἔστειλε τὸν ἀθῶον εἰς τὸν πενθερόν του Ἰαβάτην, τὸν Βασιλέα τῆς Λυκίας, δώσας εἰς αὐτὸν καὶ ἓνα σημεῖωμα, σημεῖωμα κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς συστατικὴν ἐπιστολήν. Ἐπ' αὐτοῦ εἶχον χαραχθεῖ ὠρισμένα σημεῖα ἅτινα ὑπεσήμαινον, ὅτι μόλις ἔφθανε ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ κρεμασθῆ Ἀφροντις. ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ